

handles, derimod vel paa en hvilken som helst senere Dag, kun at der da bør gives alle vedkommende Underretning herom. Ved Indkaldelse af Vidner og Syns- og Skønsmænd maa § 104, 2det og 3die Stykke, jfr. § 105, iagttages. § 226, 2det Stykke, maa sammenholdes med § 170, hvoraf fremgaar, at det er Rettens Formand, der tager Bestemmelse om Tiltaltes Henbringelse til andet Varetægtsfængsel; saadan Beslutning maa da Overanklageren indhente og foranstalte iværksat.

§ 228.

Denne Paragraf er ligesom det tidligere Forslags tilsvarende Regel motiveret ved den nærliggende Betragtning, at det bør undgaaes, at det hele besværlige Domsforhandlingsapparat sættes i Scene, hvor det paa Forhaand er givet, at det ingen Nytte vil være til. Der aabnes her Adgang til paa et hvilket som helst Tidspunkt inden vedkommende Tings Begyndelse at afvise en Sag dels af Formalitetsgrunde (jfr. dog herved Principerne i §§ 241, 3die Stykke, og 321) dels paa Grund af manglende Paataaleret hos Overanklageren (jfr. herved §§ 31, 32 og 35), dels endelig fordi det i Anklageskriftet beskrevne Forhold efter Rettens Opfattelse overhovedet ikke er strafbart, eller at Straf er udelukket ved Forældelse eller af anden lignende Grund, ved hvilket sidste der sigtes til anden saadan særlig Omstændighed, der ligger uden for selve det forbrøderske Forhold, altsaa f. Eks. efterfølgende Ægte- skab, retskraftig Dom, Amnesti, at Handlingen er begaaet uden for Territoriet af en ikke her hjemmehørende Undersaat etc. Forudsætningen er selvfølgelig, at de paa- gældende faktiske Omstændigheder fremtræde som utvivlsomme. Er Retten derimod i Tvivl om, hvor vidt Grund til en saadan Afvisning er til Stede, kan den, uden at præjudicere Spørgsmaalet, unnlade Afvisning, selv hvor denne er begært fra Forsvarets Side, idet Afgørelsen derved henskydes til selve Domsforhandlingen, jfr. § 241 in fine, hvorved i øvrigt til Forebyggelse af Misforstaaelse skal bemærkes, at de under 2 og 3 nævnte Omstændigheder, naar de først gøres gældende under selve Domsforhandlingen, ville bevirke Frifindelse, ikke Afvisning.

Af samme Grund som oven for nævnt giver Paragrafen Retten Lejlighed til af egen Drift at forandre den af Overanklageren ved Paategning paa Anklageskriftet foreløbig truffene Bestemmelse med Hensyn

til Sagens Behandling henholdsvis med eller uden Nævninger. De i denne Paragraf omhandlede Afgørelser træffes af selve Landsretten, ikke af Formanden alene, jfr. § 230.

§ 229.

Saadan Udsættelse vil efter Omstændighederne kunne iværksættes simpelthen ved en af Rettens Formand godkendt Forandring af Retslisten.

§ 230.

Reglen om den fængslede Tiltaltes Ret til at fremsætte sine Henvendelser til Retten for Fængselsbestyreren, saaledes at denne skal indføre dem i en særlig Bog og straks sende Udskrift af samme til Retten og eventuelt tillige til Overanklageren, fandtes ikke i det tidligere Forslag, men vil formentlig findes praktisk.

Kapitel XXII.

Almindelige Bestemmelser om Domsforhandling ved Landsret.

Dette Kapitel svarer til det tidligere Forslags 4. Afsnit, Kap. III. Foruden at der er gjort en Del redaktionelle Forandringer og udeladt adskillige som overflødige ansete Bestemmelser, findes ogsaa paa flere Punkter Realitetsændringer, af hvilke følgende ere de væsentligste:

Der er i § 231 givet Adgang til om fornødent at fortsætte en begyndt Domsforhandling, uanset at en Dommer eller Nævning faar Forfald, naar Sagen kun frembyder ringe Tvivl, dog at Domsafsigelsen forudsætter Enighed hos de tilbageblivende Dommere, ligesom den nødvendige Nævningemajoritet, uanset den ene Nævnings Fratræden, uforandret er 8. Reglen er optaget efter N. L. § 8, 2det Stykke og motiveret ved det uheldige i, at en begyndt Domsforhandling spildes; den frembyder formentlig, naar den knyttes til de angivne Betingelser, ingen Betænkeligheder.

Lignende Bemærkninger gælde om den udvidede Adgang, der i § 234 er givet til Foretagelse af Domsforhandling trods Tiltaltes Udeblivelse. Ogsaa denne har sit Forbillede i fremmed Ret, særlig i den norske og tyske Straffeprocess. Den er altid afhængig af, at Retten ikke finder Tiltaltes Nærværelse nødvendig, og derhos